

puisjo palehna, kas omale jõbrali, ka es ole luba
nu needa.

Kõllon jeltanüwa na ka omajõtkumise pöörü,
mõtan ära, mille üle kõik oahwas naarmu
et, kas pödra finno finna ueloma jäiwa. Mu
tia kon ilma wõren nu joba omawa, ilma
finot käheli pondmata.

Pois es ole näide kiildu miskeis pidanu, wä
õdagu puus, ja kraami ütän ja naaranu mõp
missema. Tanomin kätne wälle kõp kare kõp
kasta ja kuu jinnu, koke ja wa poiz puus jü
õdagu niid loatle.

Pois jeltanu oma päwat padra nägemis mõpja
ja et ka niid kähle wälle kõp kätne ominna.
Wana õhus ütän, ei! Kui ja wõi minna.
Kas wõpõ jelt pale jalal na ja keenu. —

Tina piat sudel, ja wõri ütän wõtma ja
jis näge kawaigo kuuste üles ronima, jst
pödra omawa wäega pultu loorna ja kui
no jinnot kaisjo kunda, jis omä kas
kolon kinnmünd kadonu. Selle e jäi
muud nõwõso midagi, kui piat kühjalt tag
ji nõta wõpõma. —

Pis mino e puse jorgi, agu jo oma tükki parem bi
läbi mängit, ja laanu minema. —

Pois mättelau mis niid pella! Wõimata wõtne
wanamike nõuu kuuwõla, laanu tagaf, ja wõtne
karwike ja puul, ütän.

Sis länni mäpja finna kotali kos jäiwa pödra
aänu, wõnnu ütän pödra kuuste üles ja naaranu
pödra de finna tühjaut uetma. —

Kuu tulu ütän ago alnu ammu, kuutuu pödrut
es ole hinglugi kuuwõdaga, wälle olnu.

Kuutmine länni igawõs jst muud keenu es ole
alnu kuuwõdõ kui jügu kokas kookõsmit ja hoi
na riidjinnu laulu, komõne üüi kenna, wõgu
üü kull, ja koi pöfikus meau tamit.

Põijel nakkana kauuatas elõs jaama ja taltõnu
tagaf, wõpõpõle kõpõma naukate, kui mädinat
ja kuiwa õffe praginat kuulnu.

Pois kullõnu ja jaama waret, arwu etõniidõ
temä poole tulu. —

Wõidõnõ ja e pödrõ nõnnõ ka kui tõpõlt puult taga,
dikkau wõerit pödra kähle wälle, temä poole jöõnu
kele nõndal kaha kähle pu jagõ jöõnu!

Pois jöõnu arwu et kaha pödra kaha aja ja
mättel nu ütän jaama kuuwõdõ miltõde miltõwat,
jst et jüüskõit kothis wõimata lastõ om.